

Αρ. 5107. 276/23

ΔΙΑΤΑΞΗ

Η Εισαγγελέας Πλημμυλειοδικών Ρόδου

Έχοντας υπόψη την από 31.03.2023 έγκληση του Θωμά –Δημητρίου ΣΠΙΑΝΟΥ του Χρήστου, κατοίκου Ρόδου 5^ο χλμ Λεωφόρος Ρόδου-Λίνδου κατά των α)Ανδρέα MANTZON του Φραγκίσκου, κατοίκου Ρόδου οδός Υψηλάντου αρ. 11, β) Ιωάννη ΜΑΝΟΥΣΕΛΗ του Κωνσταντίνου, κατοίκου Ρόδου οδός Μ. Μπότσαρη αρ.42, γ)Αχμέτ ΚΑΠΑΚΛΗ του Νιχάτ, κατοίκου Ρόδου 5^ο χλμ Ρόδου-Λίνδου (Ασγούρου), δ) Χρυσάνθης ΚΩΤΗ, κατοίκου Ρόδου οδός Γεωργίου Ευσταθίου αρ. 7, ε) Ιωάννη ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ του Σταματίου, κατοίκου Ρόδου οδός Μεσολογγίου αρ. 3, στ)Ευστράτιου ΚΑΡΙΚΗ του Ιωάννη, κατοίκου Ρόδου οδός Ηρώων Πολυτεχνείου αρ. 12, και η)Στέφανου ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ του Ιωάννη, κατοίκου Ρόδου οδός Αμερικής αρ. 35, και κατά παντός υπευθύνου και επαγόμαστε τα ακόλουθα:

Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 51 παρ. 2,3 ΚΠΔ «2. Ο εισαγγελέας πλημμυλειοδικών εξετάζει την έγκληση που έλαβε και αν κρίνει ότι αυτή δεν στηρίζεται στον νόμο ή είναι προφανώς αβάσιμη στην ουσία της ή ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης, την απορρίπτει με διάταξή του, η οποία περιλαμβάνει **συνοπτική αιτιολογία** και επιδίδεται στον εγκαλούντα. 3. Αν ενεργήθηκαν προκαταρκτική εξέταση ή αντεπάγγελτη προανάκριση κατά το άρθρο 245 παρ. 2 ή ένορκη διοικητική εξέταση και ο εισαγγελέας κρίνει ότι δεν προκύπτουν επαρκείς ενδείξεις για την κίνηση της ποινικής δίωξης, απορρίπτει την έγκληση με διάταξή του, η οποία περιλαμβάνει **συνοπτική αιτιολογία** και επιδίδεται στον εγκαλούντα.». Εξάλλου, η έγκληση δεν στηρίζεται στο νόμο όταν τα εκτιθέμενα σε αυτή πραγματικά γεγονότα και αληθή υποτιθέμενα δε στοιχειοθετούν έγκλημα, κατ' άρθρο 14 ΠΚ, ήτοι όταν διαπιστώνεται ότι δε συντρέχει ορισμένη ανθρώπινη συμπεριφορά (ακαταμάχητη βία, πλήρης απάλειψη της συνείδησης) ή ελλείπει οποιοδήποτε στοιχείο της αντικειμενικής ή της υποκειμενικής υπόστασης του εγκλήματος ή του τυχόν εξωτερικού όρου του αξιοποίου ή συντρέχει λόγος που αίρει τον άδικο χαρακτήρα ή τον καταλογισμό της πράξεως ή που εξαλείφει τον αξιόποιο χαρακτήρα της, καθώς και αν συντρέχει υποχρεωτικός λόγος απαλλαγής από την ποινή ή όταν υπάρχει κάποιος λόγος που

καθιστά απαράδεκτη την ποινική δίωξη (βλ. ΔιατΕισΕφΝαυπ. 15/1998 ΠοινΧρ./1998, σελ. 836, ΔιατΕισΠρωτΑθ 48/2015, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΔιατΕισΠρωτΘεσ 430/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, Λ. Μαργαρίτη, Κώδικας Ποινικής Δικονομίας, Ερμηνεία κατ' άρθρο, Πρώτος Τόμος (Άρθρα 1-304), έκδοση 2^η, εκδ. Νομική Βιβλιοθήκη, σελ. 207, Αθ. Κονταξή, Κώδικας Ποιν. Δικονομίας, 2006, σελ. 502, Νικόλαο Κ. Ανδρουλάκη, Κώδικας Ποινικής Δικονομίας, Νομολογία κατ' άρθρον, Έκδοση 2^η, Π.Ν. Σάκκουλας, Αθήνα 2019, σελ. 71, Χ. Σεβαστίδη, Κώδικας Ποινικής Δικονομίας, Ερμηνεία κατ' άρθρο, Τόμος I, Άρθρα 1-95, εκδ. Σάκκουλα 2015, σελ. 435). Θεωρείται δε ότι συντρέχουν επαρκείς ενδείξεις για την κίνηση ποινικής δίωξης, όταν οι ενδείξεις είναι τόσο σοβαρές, ώστε να δικαιολογούν αλλά και να επιτάσσουν τον δικαστικό έλεγχο της κατηγορίας και συνακόλουθα να μην επιτρέπουν στον εισαγγελέα να «τερματίσει» μόνος του την υπόθεση, ήτοι όταν από το σύνολο των συλλεγέντων αποδεικτικών στοιχείων πιθανολογείται βάσιμα ότι ο εγκαλούμενος τέλεσε τα καταγγελλόμενα εγκλήματα. Και τούτο, διότι έτσι αφενός θωρακίζεται η προσωπικότητα των πολιτών από ανυπόστατες καταγγελίες κι αφετέρου επιτυγχάνεται μία σοβαρή ελάφρυνση του άσκοπου φόρτου δικαστικής εργασίας τόσο κατά το στάδιο της προδικασίας όσο και κατά την κύρια διαδικασία στο ακροατήριο (βλ. ΔΙΑΤΕΙΣΕΦΑΘ 16/2020, ΝΟΜΟΣ, Γ. Μπουρμά σε Λ. Μαργαρίτη, Κώδικας Ποινικής Δικονομίας, Ερμηνεία κατ' άρθρο, Τόμος Πρώτος, Έκδοση 2010, άρ. 47, σελ. 199, αρ. 9-10). Ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης είναι η έγκληση όταν δεν περιγράφονται με λογικό ειρμό και σαφή ακολουθία ιστορικά γεγονότα τα οποία, αληθή υποτιθέμενα, είναι ικανά να στοιχειοθετήσουν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση κάποιας αξιόποινης πράξης, το δε περιεχόμενό της είναι ακατάληπτο και αντιφατικό, έτσι ώστε η περαιτέρω δικαστική διερεύνησή τους να είναι δικονομικά ανέφικτη (Β.Αδάμπας σε Λ.Μαργαρίτη, ΚΠΔ-Ερμηνεία κατ' άρθρο, τόμος I, 2012, σελ.173).

Κατά τη παράγραφο 1 του άρθρου 111 ΠΚ το αξιόποινο εξαλείφεται με την παραγραφή. Ακολούθως, στις παραγράφους 2 και 3 του ανωτέρω άρθρου ορίζεται ότι τα κακουργήματα παραγράφονται μετά από 20 έτη εάν ο νόμος απειλεί για αυτά ποινή ισόβιας κάθειρξης και μετά από δέκα πέντε έτη σε κάθε άλλη περίπτωση, ενώ στην παράγραφο 3 του ως άνω άρθρου ορίζεται ότι τα πλημμελήματα παραγράφονται μετά από πέντε έτη. Επίσης, το άρθρο 112 ΠΚ ορίζει τον χρόνο έναρξης της παραγραφής από την ημέρα που τελέστηκε η αξιόποινη πράξη εκτός αν ορίζεται διαφορετικά και το άρθρο 113 ΠΚ στην παράγραφο 1 θεσμοθετεί ότι η προθεσμία

της παραγραφής αναστέλλεται για όσο χρόνο δεν μπορεί να αρχίσει ή να εξακολουθήσει η ποινική δίωξη καθώς και για όσο χρόνο διαρκεί η κύρια διαδικασία και έως ότου γίνει αμετάκλητη η καταδικαστική απόφαση ενώ στην παράγραφο 2 εδάφιο α' του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι η αναστολή της παραγραφής δεν μπορεί να διαρκέσει περισσότερο από πέντε έτη για τα κακουργήματα και τρία έτη για τα πλημμελήματα. Ο χρονικός περιορισμός της αναστολής (τρία έτη για τα πλημμελήματα, πέντε για τα κακουργήματα) δεν ισχύει οσάκις η αναβολή ή αναστολή της ποινικής δίωξης έλαβε χώρα κατ' εφαρμογή των άρθρων 29, 59 και 61 ΚΠΔ. Από τον συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων προκύπτει το αξιόποιο του πλημμελήματος εξαλείφεται με τη παραγραφή αν από τότε που τελέσθηκε πέρασε χρόνος μεγαλύτερος της πενταετίας, χωρίς εν τω μεταξύ να ανασταλεί ο χρόνος της παραγραφής, ενώ το αξιόποιο των περισσότερων κακουργημάτων εξαλείφεται με την παραγραφή εάν από τότε που τελέσθηκε πέρασε χρόνος μεγαλύτερος της δεκαπενταετίας χωρίς εν τω μεταξύ να ανασταλεί ο χρόνος της παραγραφής, ο οποίος μόνο σε δύο, περιοριστικά στο νόμο (άρθρο 113§1 ΠΚ) αναφερόμενες περιπτώσεις αναστέλλεται δηλαδή: α) όταν με διάταξη νόμου η ποινική δίωξη ή δεν μπορεί να αρχίσει ή δεν μπορεί να εξακολουθήσει και β) κατά τη διάρκεια της κυρίας διαδικασίας και μέχρι να καταστεί αμετάκλητη η καταδικαστική απόφαση, η έναρξη της οποίας (της κύριας διαδικασίας) τοποθετείται χρονικά στην επίδοση στον κατηγορούμενο κλητηρίου θεσπίσματος ή κλήσης για να εμφανισθεί ενώπιον του Δικαστηρίου όπου παραπέμπεται προκειμένου να δικασθεί ως υπαίτιος της αποδιδόμενης σ' αυτόν αξιόποινης πράξης, όχι όμως πέρα των τριών ετών (βλ. ΑΠ 1261/2018 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 88/2015 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1360/2014 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1417/2013 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 965/1996 ΤΝΠ Νόμος). Παράλληλα, η παραγραφή, βάσει της συνδυασμένης ανάγνωσης των άρθρων 111, 112, 113 ΠΚ, 310§ 1 περ. β', 311 § 1 εδ. β' και 368 περ. β' ΚΠΔ, ως ισχύουν, είναι θεσμός δημόσιας τάξης, αυτεπαγγέλτως εξεταζόμενος σε κάθε στάση της ποινικής διαδικασίας ακόμη και στον Άρειο Πάγο μετά τον έλεγχο περί ύπαρξης ή μη δικονομικών κωλυμάτων και πριν από την ουσιαστική έρευνα του αξιοποίουν, που παρακωλύει την από ουσιαστικής πλευράς έρευνα της υπόθεσης (βλ. ΑΠ 1228/2018 ΤΝΠ Νόμος, Πρόταση ΕισΑΠ στην ΑΠ 1076/2013 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1/2012 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1745/2009 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 965/1996, ΤΝΠ Νόμος, Μ. Μαργαρίτη, Ποινικός Κώδικας Ερμηνεία-Εφαρμογή, Π. Ν. Σάκκουλας 4^η Έκδοση 2020, σελ. 324, Κ. Φράγκος, Ποινικός

Κώδικας Κατ' Άρθρο Ερμηνεία & Νομολογία Αρείου Πάγου, Εκδόσεις Σάκκουνλα Αθήνα- Θεσσαλονίκη 2020, σελ. 631).

Κατά το άρθρο 57παρ.1,2,3 ΚΠΔ «*1. Αν κάποιος έχει καταδικαστεί αμετάκλητα ή αθωωθεί ή έχει παύσει ποινική δίωξη εναντίον του, δεν μπορεί να ασκηθεί και πάλι εις βάρος του δίωξη για την ίδια πράξη, ακόμη και αν δοθεί σε αυτή διαφορετικός χαρακτηρισμός. 2. Εξαιρούνται οι περιπτώσεις των άρθρων 58, 81 παρ. 2, 525 και 527. Αν παρά την πιο πάνω απαγόρευση ασκηθεί ποινική δίωξη, κηρύσσεται απαράδεκτη λόγω δεδικασμένου. 3. Αν σε βάρος του ίδιου προσώπου για την ίδια πράξη ασκήθηκαν περισσότερες διώξεις, κηρύσσονται απαράδεκτες λόγω εκκρεμοδικίας εκείνες οι οποίες ασκήθηκαν μεταγενέστερα*». Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι για την ύπαρξη δεδικασμένου, το οποίο συνιστά διαρκή αρνητική δικονομική προϋπόθεση της ποινικής δίκης, πρέπει να συντρέχουν : α) αμετάκλητη απόφαση (ή βιούλευμα) που αποφαίνεται για τη βασιμότητα ή μη της κατηγορίας ή παύει οριστικά την ποινική δίωξη για μια αξιόποινη πράξη ή την κηρύσσει απαράδεκτη (τυπικό δεδικασμένο), β) ταυτότητα προσώπου και γ) ταυτότητα πράξης, ως προς το πραγματικό σκέλος της στο σύνολο του (τρόπο, χρόνο, τόπο και λοιπές ιστορικές περιστάσεις τέλεσης της) και ανεξάρτητα από τον νομικό χαρακτηρισμό της, που περιλαμβάνει τόσο την πράξη του δράστη (ενέργεια ή παράλειψη) όσο και το αξιόποινο αποτέλεσμα που προκλήθηκε από αυτή, αμέσως με την τέλεσή της ή σε μεταγενέστερο χρόνο (βλ. ΑΠ 742/2020, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 989/2019, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 482/2019, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 37/2017, ΤΝΠ Νόμος). Ως πράξη νοείται το ιστορικό γεγονός, δηλαδή η υλική πράξη και πνευματική κίνηση, με όλα τα αποτελέσματα στον εξωτερικό κόσμο, καθ' όλη τη διαδρομή και καθ" όλες τις πραγματικές και νομικές όψεις της, τις οποίες ο δικαστής έχει δικαίωμα να ερευνήσει και να αξιολογήσει αυτεπάγγελτα. Ταυτότητα, δηλαδή της πράξης, υπάρχει όταν η νέα κατηγορία συγκροτείται εξ αντικειμένου από τα ίδια πραγματικά περιστατικά, από τα οποία απαρτίζεται κατά τα ουσιώδη αντικειμενικά στοιχεία της και η προηγούμενη κατηγορία. Ενόψει αυτών, το δεδικασμένο εξαντλείται, όχι στην ταυτότητα του εγκλήματος, αλλά στην ταυτότητα της αξιόποινης πράξης, για την οποία ασκήθηκε η ποινική δίωξη και δεν εμποδίζει νέα δίωξη για άλλη αξιόποινη πράξη, που δεν κρίθηκε, έστω και αν στα στοιχεία της πράξης αυτής περιλαμβάνεται και εκείνο που επίσης απετέλεσε στοιχείο του εγκλήματος, το οποίο έχει κριθεί (βλ. ΑΠ 743/2020, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 396/2020, Ιστοσελίδα Αρείου Πάγου, ΑΠ 872/2015, ΤΝΠ Νόμος). Η εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 57 για το δεδικασμένο προϋποθέτει σύμφωνα με

όσα προηγήθηκαν την έκδοση αμετάκλητης δικαστικής απόφασης επί της αυτής υπόθεσης. Ωστόσο, γίνεται παγίως δεκτό ότι η αρχειοθέτηση της μήνυσης και η απόρριψη της έγκλησης με διάταξη του εισαγγελέα πλημμελειοδικών παράγουν αποτέλεσμα παρεμφερές με το δεδικασμένο, παράγουν δηλαδή κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 57 ΚΠΔ ένα περιορισμένο, οιονεί δεδικασμένο έτσι ώστε σε περίπτωση που υποβλήθηκε για την ίδια πράξη προηγουμένως άλλη μήνυση ή αναφορά ή έγκληση που απορρίφθηκαν είτε με πράξη αρχειοθέτησης είτε με απορριπτική διάταξη και στη συνέχεια υποβληθεί νέα μήνυση ή αναφορά ή νέα έγκληση βασιζόμενες στα ίδια πραγματικά περιστατικά ή σε επουσιώδη παραλλαγή ή συμπλήρωση αυτών και στα ίδια αποδεικτικά στοιχεία ή και σε ασήμαντη προσθήκη αυτών, η νέα αυτή μήνυση ή αναφορά αρχειοθετείται ως μη νόμιμη και η νέα έγκληση απορρίπτεται ως μη νόμιμη (βλ. ΑΠ 1558/2018, *Ιστοσελίδα Αρείου Πάγου*, ΑΠ 672/2017, *TΝΠ Νόμος*, ΑΠ 1995/2004, *TΝΠ Νόμος*, *ΔιατΕισΕφΑθ* 44/2020, *TΝΠ Νόμος*, *M. Παπαχρήστον σε Λ. Μαργαρίτη Ο Νέος Κώδικας Ποινικής Δικονομίας. Ερμηνεία κατ' άρθρο του N. 4620/2019, Τόμος Πρώτος (Άρθρα 1-461), Νομική Βιβλιοθήκη 2020, σελ. 174, 254, X. Σεβαστίδη, Κώδικας Ποινικής Δικονομίας, Ερμηνεία κατ' άρθρο, Τόμος I, Άρθρα 1-95, εκδ. Σάκκουνλα 2015, σελ. 724). Το περιορισμένο αυτό οιονεί δεδικασμένο γίνεται δεκτό πως κάμπτεται εφόσον προκύψουν νεότερα ουσιώδη ή άγνωστα πραγματικά περιστατικά ή συμπληρωθούν οι διαδικαστικές προϋποθέσεις (βλ. ΑΠ 1558/2018, *Ιστοσελίδα Αρείου Πάγου*, ΑΠ 672/2017, *TΝΠ Νόμος*, ΑΠ 1995/2004, *TΝΠ Νόμος*).*

Κατά τις διατάξεις του άρθρου 224 του νέου Π.Κ., στο οποίο τυποποιείται το έγκλημα της ψευδούς κατάθεσης και στο οποίο έχουν ενωθεί οι διατάξεις των άρθρων 224 και 225 του προϊσχύσαντος ΠΚ ορίζεται ότι «*1. Όποιος, ενώ εξετάζεται ως διάδικος ή μάρτυρας σε δικαστήριο ή ενώπιον αρχής αρμόδιας να ενεργεί εξέταση για την κρινόμενη υπόθεση, εν γνώσει του καταθέτει ψευδή στοιχεία σχετικά με την υπόθεση αυτή ή αρνείται ή αποκρύπτει την αλήθεια, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών έως τρία έτη και χρηματική ποινή. 2. Όποιος εμφανίζεται ως μάρτυρας ενώπιον δικαστηρίου ή άλλης αρχής αρμόδιας να ενεργεί εξέταση και αρνείται να δώσει τη μαρτυρία του τιμωρείται με φυλάκιση έως δύο έτη ή χρηματική ποινή...*

. Από την άνω διάταξη προκύπτει ότι, για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της ψευδούς κατάθεσης μάρτυρα ή διαδίκου, απαιτείται: α) κατάθεση ενώπιον αρμόδιας για την εξέτασή του αρχής, β) τα πραγματικά περιστατικά που αυτός κατέθεσε να είναι ψευδή και γ) να υπάρχει άμεσος δόλος, ο οποίος συνίσταται στη

γνώση του διαδίκου ή του μάρτυρα ότι αυτά που κατέθεσε είναι ψευδή ή στο ότι είχε γνώση των αληθινών, αλλά σκόπιμα τα απέκρυψε ή αρνήθηκε να τα καταθέσει (*ΑΠ 568/2020, ΑΠ 126/2020, ΤΝΠ 'ΝΟΜΟΣ'*). Η κατάθεση του δράστη του εγκλήματος αυτού πρέπει να αναφέρεται σε γεγονότα αντικειμενικώς ανακριβή (και όχι σε κρίσεις, γνώμες ή πεποιθήσεις), θεωρείται δε αντικειμενικώς ψευδές το περιστατικό όχι μόνον, όταν αυτό είναι αντίθετο προς την αντικειμενική πραγματικότητα αλλά και ως προς εκείνα, που ο μάρτυρας αντιλήφθηκε ή πληροφορήθηκε από διηγήσεις τρίτων και, ως εκ τούτου, γνώριζε. Προϋπόθεση για την τέλεση του εν λόγω εγκλήματος αποτελεί και το ότι τα κατατεθέντα περιστατικά θα πρέπει να αναφέρονται σε γεγονότα, ήτοι συμβάντα ή καταστάσεις, συγκεκριμένα και ειδικώς προσδιορισμένα κατά χρόνο και τόπο, αναγόμενα στο παρελθόν ή το παρόν, τα οποία έχουν σχέση με την υπόθεση και αναφέρονται, προκειμένου μεν για αστική διαφορά στα αποδεικτέα θέματα, προκειμένου δε για ποινική δίκη στα στοιχεία του εγκλήματος, που αποτελεί το αντικείμενο αυτής, ή σε άλλα περιστατικά συνδεόμενα αναποσπάστως με τα γεγονότα αυτά, στερείται σημασίας, όμως, το αν είναι ουσιώδη ή επουσιώδη για την έκβαση της δίκης και ανεξάρτητα αν επηρέασαν το αποτέλεσμα στην συγκεκριμένη υπόθεση. Το ότι για την στοιχειοθέτηση της αντικειμενικής υπόστασης του παραπάνω εγκλήματος απαιτείται η συνδρομή της προϋπόθεσης αυτής (της κατάθεσης, δηλαδή, γεγονότος σχέση έχοντος προς τη δικαζόμενη υπόθεση και δυνάμενου να χρησιμεύσει προς απόδειξη στα πλαίσια αυτής), συνάγεται και από το ότι η ανωτέρω διάταξη του άρθρου 224 του Π.Κ. κατατάσσεται στο ενδέκατο κεφάλαιο του εν λόγω Κώδικα, που αναφέρεται στα εγκλήματα σχετικά με την απονομή της δικαιοσύνης, η οποία, αναγκασμένη να προσφεύγει, μεταξύ άλλων, και στο εμμάρτυρο αποδεικτικό μέσο, κινδυνεύει, όταν αυτό δεν ανταποκρίνεται στην πραγματική αλήθεια, να παραπλανηθεί, με συνέπεια τον κλονισμό της εμπιστοσύνης των πολιτών στην ορθή απονομή της, ενώ, όταν τα κατατεθέντα γεγονότα είναι εντελώς άσχετα με τη δικαζόμενη υπόθεση, για την οποία δόθηκε η περιέχουσα εκείνα ένορκη κατάθεση και αλυσιτελή προς απόδειξη στα πλαίσια της υπόθεσης αυτής, δεν θεμελιώνεται αντικειμενικά το εν λόγω έγκλημα. Από την ίδια ως άνω διάταξη προκύπτει, επίσης, ότι η αρμοδιότητα της αρχής, ενώπιον της οποίας δίνεται η κατάθεση, αποτελεί συστατικό όρο του εγκλήματος της ψευδορκίας μάρτυρα, θεωρείται δε ως αρμόδια αρχή εκείνη, ενώπιον της οποίας είναι δυνατό, κατά διάταξη νόμου, να γίνει ένορκη κατάθεση κάποιου, η οποία να μπορεί στη συνέχεια να ληφθεί υπόψη ως έγκυρο αποδεικτικό μέσο από

αρχή, που είναι και αυτή αρμόδια προς διάγνωση κάποιας διαφοράς (*ΑΠ 332/2020, ΑΠ 496/2020, ΑΠ 217/2020, δημοσ. ΤΝΠ 'ΝΟΜΟΣ'*).

Με τη δε διάταξη του άρθρου 386 παρ. 1 ΠΚ ως ισχύει σήμερα, προβλέπονται τα εξής: «Όποιος με την εν γνώσει παράσταση ψευδών γεγονότων σαν αληθινών ή την αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση αληθινών γεγονότων βλάπτει ξένη περιουσία πείθοντας κάποιον σε πράξη, παράλειψη ή ανοχή με σκοπό από τη βλάβη αυτής της περιουσίας να αποκομίσει ο ίδιος ή άλλος παράνομο περιουσιακό όφελος τιμωρείται με φυλάκιση και εάν η ζημία που προκλήθηκε είναι ιδιαίτερα μεγάλη με φυλάκιση τουλάχιστον 3μηνών και χρηματική ποινή. Αν η ζημία που προκλήθηκε υπερβαίνει συνολικά το ποσό των 120.000 ευρώ επιβάλλεται κάθειρξη έως δέκα έτη και χρηματική ποινή». Για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της απάτης απαιτούνται: α) σκοπός του δράστη να προσπορίσει στον εαυτό του ή και σε άλλον (τρίτον) παράνομο περιουσιακό όφελος, έστω και αν τελικώς δεν επιτευχθεί το όφελος αυτό β) εν γνώσει, με την έννοια του άμεσου δόλου, παράσταση ψευδών γεγονότων ως αληθινών ή αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση αληθινών, από την οποία, ως παραγωγό αιτία, παραπλανήθηκε κάποιος και προέβη στην επιζήμια για τον ίδιο ή άλλον πράξη, παράλειψη ή ανοχή, η παράσταση δε ψευδών γεγονότων μπορεί να συνίσταται σε οποιαδήποτε ανακοίνωση, δήλωση ή ισχυρισμό, στον οποίο υπάρχει ανακριβής απεικόνιση της πραγματικότητας, μπορεί δε να είναι ρητή ή να συνάγεται και συμπερασματικά από τη συμπεριφορά του δράστη και γ) βλάβη ξένης, κατά το αστικό δίκαιο, περιουσίας, η οποία να τελεί σε αιτιώδη συνάφεια με την απατηλή συμπεριφορά (παραπλανητική ενέργεια ή παράλειψη του δράστη) και τη συνεπεία αυτής πλάνη εκείνου που προέβη στην περιουσιακή διάθεση, χωρίς να απαιτείται ταυτότητα παραπλανηθέντος και ζημιωθέντος (βλ. *ΟΛΑΠ 1/2020, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 477/2020, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 126/2020, ΤΝΠ Νόμος*). Η κατά τα προεκτεθέντα παραπλάνηση του άλλου πραγματώνεται με τρεις, υπαλλακτικά μικτούς, τρόπους (παράσταση, απόκρυψη, παρασιώπηση), οι οποίοι κατατείνουν σε ένα και το αυτό έγκλημα και διαφέρουν εννοιολογικά μεταξύ τους. Οι δύο πρώτοι συνιστούν περιπτώσεις θετικής απατηλής συμπεριφοράς, ενώ ο τρίτος συνιστά περίπτωση απατηλής συμπεριφοράς με παράλειψη, δηλαδή με την παράλειψη ανακοίνωσης αληθινών γεγονότων, για τα οποία υπήρχε υποχρέωση ανακοίνωσης από το νόμο, σύμβαση ή προηγούμενη συμπεριφορά του υπαιτίου (βλ. *ΟΛΑΠ 1/2020, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 447/2020, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 13/2020, ΤΝΠ Νόμος*). Τέλος, η απάτη μπορεί να τελεστεί και με την παραπλάνηση του Δικαστηρίου σε πολιτική δίκη, όταν

υποβάλλεται ενώπιόν του ψευδής ισχυρισμός, υποστηριζόμενος, όμως, με προσκομιδή εν γνώσει αναληθών αποδεικτικών μέσων, από τα οποία παραπλανάται το Δικαστήριο και εκδίδει απόφαση, που συνεπάγεται βλάβη στην περιουσία του αντιδίκου του δράστη. Η απάτη επί Δικαστηρίου είναι τετελεσμένη όταν, με τους ψευδείς ισχυρισμούς και με την προσκομιδή αναληθών αποδεικτικών μέσων, εκδίδεται απόφαση υπέρ των απόψεων του δράστη της απάτης και σε βάρος του αντιδίκου του, ενώ είναι σε απόπειρα, όταν, παρά την προσκόμιση των απατηλών στοιχείων, το Δικαστήριο δεν εκδίδει τέτοια απόφαση (*ΑΠ 126/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ*).

Ακόμη, κατά τη διάταξη του άρθρο 187ΠΚ ορίζεται ότι «*1. Όποιος συγκροτεί ή εντάσσεται ως μέλος σε επιχειρησιακά δομημένη και με διαρκή εγκληματική δράση οργάνωση τριών ή περισσότερων προσώπων, που επιδιώκει την τέλεση περισσότερων κακουργημάτων τιμωρείται με κάθειρξη έως δέκα έτη και χρηματική ποινή.* 2. *Αυτός που διευθύνει την εγκληματική οργάνωση τιμωρείται με κάθειρξη.* 3. *Όποιος, εκτός από την περίπτωση της πρώτης παραγράφου, οργανώνεται με άλλον ή άλλους για να διαπράξουν κακούργημα τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον έξι μηνών. Με φυλάκιση έως τρία έτη τιμωρείται ο υπαίτιος αν η κατά το προηγούμενο εδάφιο έγινε για τη διάπραξη πλημμελήματος με το οποίο επιδιώκεται οικονομικό ή άλλο υλικό όφελος ή η προσβολή της ζωής, της σωματικής ακεραιότητας, της ανηλικότητας, της προσωπικής ελευθερίας, της ιδιοκτησίας ή της περιουσίας.*» Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται, ότι για τη στοιχειοθέτηση του παραπάνω εγκλήματος, που είναι υπαλλακτικώς μικτό, απαιτούνται: α) Η εξ αρχής δημιουργία (για την εγκληματική μορφή της "συγκροτήσεως") ή η προηγούμενη ύπαρξη (για την εγκληματική μορφή της "εντάξεως") ομάδας με δράση διαρκή, ήτοι ενός συνόλου προσώπων, που έχει ως σκοπό την ανάπτυξη δραστηριότητας σε βάθος χρόνου και όχι με τρόπο ευκαιριακό ή παροδικό, β) Η συμμετοχή κάποιου στην ίδρυση της ομάδας ή στη διεύθυνση αυτής ή η εκ των υστέρων ένταξή του σ' αυτήν, ως μέλουνς, γ) Τα μέλη της ομάδας να είναι τουλάχιστον τρία. δ) Η ομάδα να έχει εσωτερική διάρθρωση και ιεραρχική δομή, με την έννοια ότι τα νεότερα ή κατώτερα μέλη υποτάσσουν τη βούλησή τους στα παλιότερα ή ανώτερα και όλοι μαζί, αδιαφόρως αν αυτό επιτυγχάνεται ελεύθερα ή με την καλλιέργεια σχέσεων επιβολής - υποταγής, διαμορφώνουν μια νέα, ενιαία βούληση, αυτή της οργάνωσης, που κατευθύνεται στην επίτευξη ενός κοινού σκοπού, ε) Ο κοινός σκοπός, που μπορεί να έχει οποιοδήποτε κίνητρο, οικονομικό αλλά και ιδεολογικό ή άλλο, να αναφέρεται στην τέλεση κάποιου ή κάποιων από τα κακουργήματα, που απαριθμούνται περιοριστικά σ' αυτήν και στ) Τα κακουργήματα

αυτά, που δεν χρειάζεται να είναι εκ των προτέρων καθορισμένα ως προς το είδος ή τις λεπτομέρειες και, κυρίως, ως προς το αντικείμενο εκάστης πράξεως, να προβλέπονται με τρόπο, που η αφηρημένη επιδίωξή τους, αφ' ενός χαρακτηρίζει τη συγκρότηση ή τη λειτουργία της ομάδας και αφ' ετέρου εμπίπτει στη γνώση και στη θέληση ενός εκάστου από αυτούς, που τη συγκροτούν ή εντάσσονται σε αυτήν. Ακόμη, από τις ίδιες διατάξεις συνάγεται, ότι για να γίνει ή να παραμείνει κάποιος μέλος της ομάδας απαιτείται και αρκεί η εκ μέρους αυτού αποδοχή του σκοπού της, χωρίς να είναι αναγκαία και η προσωπική συμμετοχή του σε επί μέρους πράξεις, οι οποίες άγουν στην επίτευξη του σκοπού (*βλ. ΑΠ 1024/2019 ΤΝΠ Νόμος*). Εξάλλου συγκρότηση της εγκληματικής οργάνωσης είναι η καθοδηγητική και κατευθυντήρια συμβολή στη δημιουργία της. Μέλος της οργάνωσης αυτής είναι εκείνος, που είτε συμμετέχει στην ίδρυση της ομάδας, είτε εντάσσεται εκ των υστέρων σ' αυτήν και υποτάσσει τη βούλησή του στην οργάνωση, χωρίς να είναι αναγκαία και η προσωπική συμμετοχή του στις κατ' ιδίαν πράξεις της οργάνωσης. Δομημένη ομάδα είναι εκείνη που δεν σχηματίζεται περιστασιακά για τη διάπραξη ενός εγκλήματος, αλλά συγκροτείται για να έχει διαρκή δράση, χαρακτηριζόμενη από εσωτερική διάρθρωση και ιεραρχική δομή, ενώ υποκειμενικώς απαιτείται δόλος κάθε μέλους να θέλει την ένταξή του στην εγκληματική οργάνωση, ήτοι απαιτείται κάθε μέλος να έχει ως σκοπό τη διάπραξη περισσοτέρων από ένα κακουργημάτων, που αναφέρονται στη διάταξη της παρ. 1 (έγκλημα υπερχειλούς υποκειμενικής υπόστασης), ο ειδικός δε αυτός δόλος νοείται συνολικός (ενιαίος), δηλαδή τα μέλη να έχουν προαποφασίσει, ήδη, κατά την ίδρυση της οργάνωσης, ή την ένταξή τους σε αυτή, ότι η δράση τους θα εκδηλωθεί σε βάθος χρόνου με την τέλεση περισσοτέρων κακουργημάτων και χωρίς να έχουν καταστραθεί οι λεπτομέρειες κ.λπ. των εγκλημάτων τούτων (*βλ. ΑΠ 180/2019 Δημοσίευση ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 406/2018, ΠοινΧρ. ΞΘ', 434ΑΠ 176/2017 Δημοσίευση ΤΝΠ Νόμος*). Στην παράγραφο 3 του προαναφερόμενου άρθρου στοιχειοθετείται το έγκλημα της συμμορίας. Εν προκειμένω, το έγκλημα τελείται όταν ο δράστης «οργανώνεται» με άλλον ή άλλους για να διαπράξει κακούργημα ή πλημμέλημα. Για να υπάρξει συμμορία δεν αρκεί απλή σύμπτωση βουλήσεων, αλλά απαιτείται η σύσταση οργάνωσης με στοιχειώδη έστω δομή και απαιτείται και η ύπαρξη συμφωνίας για την από κοινού τέλεση αξιόποιων πράξεων (*βλ. Μ Μαργαρίτη- Α. Μαργαρίτη, Ποινικός Κώδικας, Ερμηνεία -Εφαρμογή, εκδ. Π.Ν Σάκκουλας, 2020, σελ. 506*).

Καταληκτικά, κατά τη διάταξη του άρθρου 724ΚπολΔ «1. Ο δανειστής μπορεί με βάση οριστική απόφαση, καθώς και με διαταγή πληρωμής χρηματικών απαιτήσεων να ζητήσει εγγραφή προσημείωσης υποθήκης και να επιβάλει συντηρητική κατάσχεση στα χέρια του οφειλέτη ή τρίτου για το ποσό που επιδικάζεται με την απόφαση ή ορίζεται ότι πρέπει να καταβληθεί με τη διαταγή πληρωμής. 2. Το δικαστήριο που εξέδωσε την οριστική απόφαση ή τη διαταγή πληρωμής μπορεί με αίτηση εκείνου κατά του οποίου στρέφονται και κατά τη διαδικασία του άρθρου 702 παρ. 1, να αναστείλει ολικά ή εν μέρει την εκτέλεση των ασφαλιστικών μέτρων που αναφέρονται στην παρ. 1, αν πιθανολογείται η εξόφληση ή η ανυπαρξία, ολική ή εν μέρει, της απαίτησης για την οποία έχει εκδοθεί η οριστική απόφαση ή η διαταγή πληρωμής ή να περιορίσει την εκτέλεση σε ορισμένα περιουσιακά στοιχεία, αν πιθανολογείται ότι τα στοιχεία αυτά είναι επαρκή για την εξασφάλιση της απαίτησης».

Εν προκειμένω, στην κρισιολογούμενη έγκληση{κατά συμπύκνωση του περιεχομένου αυτής και στο μέτρο που παρουσιάζει ποινικό ενδιαφέρον, καθώς και στο μέτρο που δύναται να καταστεί αντιληπτό το περιεχόμενο της δοθέντος ότι κατά το μείζον μέρος της τυγχάνει μη δεκτική δικαστικής εκτιμήσεως, καθόσον δεν υπάρχει εύτακτο σκεπτικό, νοηματική συνέπεια, παρά μόνο περιέχονται κρίσεις και εκτιμήσεις του καταγγέλλοντος, οι οποίες περιγράφονται με ένα ακατάληπτο ιστορικό από γεγονότα τρόπο} ιστορείται ότι ο πρώτος εγκαλούμενος, Ανδρέας MANTZON του Φραγκίσκου, ομού με την ήδη αποβιώσασα μητέρα του εδώ και χρόνια ασκούσαν έλεγχο στις δημόσιες υπηρεσίες προς όφελος δικό τους και προς εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους επηρεάζοντας όχι μόνο τις δημόσιες υπηρεσίες αλλά και την ίδια την δικαιοσύνη. Αυτή η δράση τους δεν περιορίζεται τα τελευταία χρόνια αλλά ξεκίνησε από τη μεταπολίτευση. Κατ' εγγύτερη εκτίμηση των καταγγελιών του από ποινικώς ενδιαφέρουσας σκοπιάς ισχυρίζεται ότι το κτίριο κτηματολογικής μερίδας 80^A γαιών Ρόδου, ιδιοκτησίας του πρώτου εγκαλουμένου, Ανδρέα MANTZON, είναι αυθαίρετο και χρήζει κατεδάφισης. Ακόμη, αναφέρεται ότι το συγκεκριμένο ακίνητο έλαβε παράνομα την υπ' αριθ. 246/1998 οικοδομική άδεια καθώς χορηγήθηκε άνευ προηγούμενης έγκρισης της κυκλοφοριακής σύνδεσης του με την εθνική οδό Ρόδου-Λίνδου. Η προμνησθείσα άδεια παρανόμως αναθεωρήθηκε την 01.08.2002. Περαιτέρω, ιστορείται ότι ο πρώτος εγκαλούμενος χρησιμοποιώντας τις γνωριμίες του και την συναναστροφή του με τις δημόσιες και δημοτικές αρχές του νησιού υφάρπαξε την περιουσία του χρησιμοποιώντας ως υποχείρια του ανά τα χρόνια τους λοιπούς εγκαλουμένους, αποδίδοντας του ευθύνη

ηθικής αυτουργίας στις πράξεις τους. Ειδικότερα, εκθέτει με τρόπο ασαφή ότι οι εγκαλούμενοι του υφάρπαξαν ακίνητο ιδιοκτησίας του, χωρίς όμως να μπορεί να καταστεί αντιληπτός ο τρόπος με τον οποίο αυτό έλαβε χώρα, πλην, όμως από το σύνολο της παρούσας έγκλησης προκύπτει ότι αυτό έλαβε χώρα σε πολύ προγενέστερο χρόνο. Ως προς τον δεύτερο εγκαλούμενο, Ιωάννη ΜΑΝΟΥΣΕΛΗ, αναφέρει ότι την 23.05.2006 τέλεσε σε βάρος του την πράξη της κλοπής, αφού αφαιρεσε από την κατοχή του διάφορα κινητά πράγματα (ενδεικτικά αυτοκίνητο, επιταγές, υπολογιστή), την 14.07.2006 τον χαστούκισε και τον εξύβρισε, αναφέροντας παράλληλα, ότι ήδη κατέθεσε μήνυση για την ως άνω πράξη, παραπεμπόμενου του δεύτερου εγκαλουμένου στο αρμόδιο ακροατήριο για την αξιόποινη πράξη της εξύβρισης, ότι την 03.09.2006 προέβη και πάλι ο δεύτερος εγκαλούμενος σε χειροδικία, εξύβριση και απειλή σε βάρος του, ενώ στο δικαστήριο που έγινε κατάθεσε ψευδώς υπέρ του ο τρίτος εγκαλούμενος, Αχμέτ ΚΑΠΑΚΛΗΣ, την 31.10.2006 ο δεύτερος εγκαλούμενος τέλεσε σε βάρος του την πράξη της εκβίασης, για την οποία και κατέθεσε έγκληση και για την οποία δικάστηκε εν τέλει την 04.05.2011 και εκδόθηκε η με αριθμό 183/2011 απόφαση και του επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης 7 μηνών. Περαιτέρω, την 13.08.2008 τον συκοφάντησε, την 21.05.2009 αποπειράθηκε να τον τραυματίσει, την 27.05.2009 χειροδίκησε σε βάρος του, ενώ τέλος την 06.06.2020 κατέθεσε ψευδή μήνυση σε βάρος του, πράξη για την οποία ο εγκαλών ήδη την 12.06.2020 κατέθεσε έγκληση. Περαιτέρω, ο τρίτος εγκαλούμενος, Αχμέτ ΚΑΠΑΚΛΗΣ, την 23.01.2007 τέλεσε σε βάρος του την πράξη της φθοράς του επαγγελματικού του αυτοκινήτου, ενώ παράλληλα, όπως και ο δεύτερος εγκαλούμενος, ψευδομαρτυρεί ενώπιον των αρχών, υποστηρίζοντας τα συμφέροντα του πρώτου εγκαλουμένου, αυτό προκύπτει από τις με αριθμό 2346/29-09-2010 και 191/2017 αποφάσεις του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου και του Τριμελούς Εφετείου Δωδεκανήσου αντίστοιχα. Ακολούθως, η τέταρτη εγκαλουμένη, Χρυσάνθη ΚΩΤΗ, συμβολαιογράφος, πλαστογράφησε την ημερομηνία σύστασης του υπ' αριθ. 2829 συμβολαίου αγοραπωλησίας από Δεκέμβριο του 1996 σε Φεβρουάριο του 1997 και τούτο προκειμένου να καταστεί δυνατή η εγγραφή του συμβολαίου δυο μήνες μετά τη σύσταση του δια της με αριθμό 1532/21-02-1997 πράξεως στους καταλόγους του κτηματολογίου Ρόδου, ενώ νοθεύτηκε και η με αριθμό 3262/1996 δήλωση φόρου μεταβίβασης Ακινήτων ως προς την αξία του ακινήτου. Η τελευταία άλλωστε μετά από επίσκεψη του εγκαλούντος στο γραφείο της κατά το έτος 2009 υπέβαλε ψευδή αναφορά στον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου δια της οποίας τον

καταμήνυσε, καθόσον, καίτοι η έγκληση ήταν κατ' αγνώστων ουσιαστικά αυτόν υποδείκνυε ως δράστη, για την αξιόποινη πράξη της υπεξαγωγής εγγράφων. Εξάλλου, εν συνεχεία σχηματίστηκε η με ABM A2009/20^ε ποινική δικογραφία συνεπεία της οποίας ήταν εν τέλει η άσκηση ποινικής δίωξης σε βάρος του εγκαλούντος για την αξιόποινη πράξη της υπεξαγωγής εγγράφων, παραπεμπόμενου αυτού στο ακροατήριο του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, ωστόσο τελικά αθωώθηκε με την με αριθμό 1673/21-04-2015 απόφαση. Κατά τους ισχυρισμούς του εγκαλούντος την πράξη της υπεξαγωγής εγγράφων, ήτοι της εξαφάνισης της με αριθμό 167 σελίδας από το βιβλίο πρωτοκόλλου της ανωτέρω συμβολαιογράφου, την διέπραξε η ίδια προκειμένου να μην αποδειχθεί η διπλή εγγραφή του με αριθμό 2829 συμβολαίου. Περαιτέρω, ιστορείται πως δια της πλαστογραφίας του με αριθμό 2829 συμβολαίου αγοραπωλησίας και της υπ' αριθ. 3262/10-12-1996 δήλωσης φόρου δια της με αριθμό 476/14-04-2000 έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης επιβλήθηκε κατάσχεση σε βάρος της ιδιοκτησίας του. Ιδιοκτησία η οποία ήταν αναγκαία για την νομιμοποίηση και αξιοποίηση αυθαιρέτου- κατεδαφιστέου κτιρίου των τεσσάρων πρώτων εγκαλουμένων και ιδίως του πρώτου εγκαλουμένου ένεκα της ληγμένης και αδυνατούσας αναθεώρησης επανέκδοσης υπ' αριθμόν 246/98 οικοδομικής άδειας. Ο πέμπτος εγκαλούμενος, Ιωάννης ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ, ως Διευθυντής του Ι.Κ.Α Ρόδου, κατά παράβαση των καθηκόντων του διενήργησε τα υπ' αριθ. 3812/24-09-2008, 26328/24-11-2008, 2180/24-02-2009, 8868/24-04-2009 προγράμματα δημοσίου αναγκαστικού πλειστηριασμού ακίνητης περιουσίας παράνομα και καταχρηστικά κατά της ιδιοκτησίας του εγκαλούντος, χωρίς ο ίδιος να είναι οφειλέτης στο Ι.Κ.Α και ενώ υπήρχε η με αριθμό 391/2005 απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Ρόδου, η οποία ακύρωνε τη με αριθμό 4509/18-03-1996 αναγκαστική κατάσχεση. Περαιτέρω, ιστορείται ότι άγνωστος δράστης την 11.02.2010 αφαίρεσε από την κατοχή του κινητά πράγματα ιδιοκτησίας του, ήτοι τέλεσε την πράξη της κλοπής σε βάρος του, πράξη την οποία αποδίδει στον πρώτο εγκαλούμενο. Εν συνεχεία, ιστορείται ότι ο έκτος εγκαλούμενος, Ευστράτιος ΚΑΡΙΚΗΣ, δικηγόρος, την 24.03.2010 προέβη σε καθολικά ψευδή κτηματολογική έρευνα με αποτέλεσμα να μην εκταμιευθεί δάνειο του εγκαλούντος από την τράπεζα Eurobank χρηματικό ποσού ύψους 90.000 ευρώ. Η ως άνω ενέργεια του έκτου εγκαλουμένου εντάσσεται στην αδιάλειπτη προσπάθεια του πρώτου εγκαλουμένου να τον εξοντώσει κοινωνικά και οικονομικά. Ως προς τον έβδομο των εγκαλουμένων, Στέφανο ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ, στην έγκληση αναφέρεται ότι ετύγχανε δικηγόρος του εγκαλούντος, πλην όμως, χειρίστηκε τρείς υποθέσεις του και

τις έστρεψε εναντίον του με αποτέλεσμα ο εγκαλών να του αποστείλει επιστολή την οποία μάλιστα κοινοποίησε σε όλη τη βαθμίδα της δικαστικής εξουσίας με συνέπεια τον σχηματισμό της με ABM A2010/6807 ποινικής δικογραφίας, η οποία αρχειοθετήθηκε. Εν συνεχεία, ο έβδομος εγκαλούμενος στράφηκε σε βάρος του με αγωγή, περαιτέρω ο εγκαλών προέβη και σε έτερη έγγραφη διαμαρτυρία συνεπεία της οποίας σχηματίστηκε η με ABM E2017/282 δικογραφία επί της οποίας εκδόθηκε η με αριθμό 252/2018 Διάταξη του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου. Ο έβδομος εγκαλούμενος ένεκα της προμνησθείσας γραπτής διαμαρτυρίας του εγκαλούντος υπέβαλε σε βάρος του την από 02.08.2018 έγκληση του με αποτέλεσμα τον σχηματισμό της με ABM ΓΕ2018/15 ποινικής δικογραφίας. Ωστόσο, ο εγκαλών σημειώνει ότι ο έβδομος εγκαλούμενος στην από 02.08.2018 έγκληση του(εγχειρισθείσα την 14.08.2018 στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Ρόδου) αναφέρει ότι έλαβε γνώση της σε βάρος του (ενν. έβδομου εγκαλουμένου) καταγγελίας την 19.06.2018, πλην όμως όπως προκύπτει από την σε βάρος του έβδομου εγκαλουμένου δικογραφία (ABM E2017/282) τούτος έλαβε κλήση για παροχή ανωμοτί εξηγήσεων την 13.04.2018(βλ. αποδεικτικό επίδοσης κλήσης σε τόμο Γ' σχετ. 09-11 προσκομισθέν από τον εγκαλούντα). Περαιτέρω, προκύπτει ότι εμφανίστηκε την 14.05.2018 στην Πταισματοδίκη Ρόδου και έλαβε προθεσμία έως την 25.05.2018(βλ. αποδεικτικό επίδοσης κλήσης σε τόμο Γ' σχετ. 09-12 προσκομισθέν από τον εγκαλούντα) και συνακόλουθα ο ισχυρισμός του ότι έλαβε γνώση την 19.06.2018 τυγχάνει ψευδής και θέτει ζήτημα -κατ' ορθότερη εκτίμηση- εμπροθέσμου της εγκλήσεως του έβδομου εγκαλουμένου σε βάρος του, συνεπεία της οποίας (έγκλησης) ήταν η άσκηση ποινικής δίωξης σε βάρος του εγκαλούντος για την πράξη της συκοφαντικής δυσφήμησης από κοινού. Έτι περαιτέρω, αντικρούει ως ψευδές το περιεχόμενο της από 02.08.2018 έγκλησης (εγχειρισθείσα την 14.08.2018 στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Ρόδου) του έβδομου εγκαλουμένου σε βάρος του. Στο ως άνω πλαίσιο (αντίκρουσής του περιεχομένου της εγκλήσεως του 7^{ου} εγκαλούμενου, αλλά και του σε βάρος του (ενν. εγκαλούντος) κατηγορητηρίου) ιστορείται προς επίρρωση των ισχυρισμών του εγκαλούντος ότι ο έβδομος των εγκαλουμένων ελέγχει την Δικαιοσύνη ότι κατά τα έτη 2014-2018 διορίστηκαν με νομική βοήθεια αρκετοί δικηγόροι Ρόδου, ώστε να τον εκπροσωπήσουν στην ανοιγείσα αστική δίκη με τον έβδομο των εγκαλουμένων, αλλά αυτοί εν τέλει αποποιούνταν τον διορισμό τους, καθώς και ότι στις 19.04.2018 η Πρόεδρος Εφετών Δωδεκανήσου δια της υπ' αριθμόν 18/19-04-18 Πράξης της ανακάλεσε την χορηγηθείσα νομική βοήθεια που η

ίδια είχε εκχωρήσει με αποτέλεσμα να μείνει χωρίς υπεράσπιση κατά τη δικάσιμο της 11.05.2018 ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Δωδεκανήσου, όπου συζητείτο έφεση του κατά του έβδομου των εγκαλουμένων. Εν συνεχείᾳ, την 20.04.2018 ο εγκαλών κατέθεσε νέα αίτηση να του χορηγηθεί νομική βοήθεια, η οποία πάλι απορρίφθηκε, ενώ την 23.04.2018 ο εγκαλών κατέθεσε προσφυγή ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών Δωδεκανήσου κατά τις απορριπτικής απόφασης στο με αριθμό 243 από 23.04.2018 αίτημα χορήγησης νομικής βοήθειας. Παράλληλα ιστορείται και η πορεία της αστικής δίκης μεταξύ του εγκαλούντος και του έβδομου των εγκαλουμένων, ενώ εκτίθενται και έτερα γεγονότα, τα οποία κατά τον εγκαλούντα αποδεικνύουν το ψευδές των ισχυρισμών του έβδομου εγκαλουμένου στην σε βάρος του(ενν. εγκαλούντος) έγκληση. Επαναφέροντας εκ νέου και τους ισχυρισμούς του για τον εσφαλμένο χειρισμό τριών υποθέσεων του κατά το έτος 2010. Περαιτέρω, στην υπό κρίση έγκληση αναφέρεται ότι ο πρώτος εγκαλούμενος, Ανδρέας MANTZON, τόσο στη με αριθμό κατάθεσης 254/30-10-2019 αγωγή του σε βάρος του εγκαλούντος, όσο και στην με αριθμό κατάθεσης 102/29-05-2018 αγωγή που ήγειρε κατά του Ελληνικού Δημοσίου αναφέρει ψευδείς ισχυρισμούς, όπως για παράδειγμα ενδεικτικώς «*H θυγατέρα και αδερφή μας άλλωστε έπαψε να υπηρετεί στην Πολεοδομία ήδη από πολλά έτη και ουδεμία εμπλοκή είχε στην έκδοση της εν λόγω άδειας*», «..ότι ο δεύτερος ενάγων είμαι αξιοπρεπής επιχειρηματίας που διοικών μια υγή επιχείρηση και καθημερινά έρχομαι σε τριβή με τις δημόσιες και δημοτικές αρχές». Ακόμη, αναφέρει ότι επί της με αριθμό κατάθεσης 254/30-10-2019 αγωγής εκδόθηκε η με αριθμό 40/2021 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, εν συνεχείᾳ ότι ο εγκαλών άσκησε την με αριθμό κατάθεσης 76/07-05-2021 έφεση, οπότε εκδόθηκε η με αριθμό 259/2022 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Δωδεκανήσου. Μετά ταύτα ο εγκαλών άσκησε τη με αριθμό κατάθεσης 40/15-12-2022 στη γραμματεία του Εφετείου Δωδεκανήσου αναίρεση, η οποία προσδιορίστηκε να συζητηθεί στο Α2' Πολιτικό Τμήμα του Αρείου Πάγου την 20-05-2024, παράλληλα ισχυρίζεται ότι παρανόμως του επέβαλε συντηρητική κατάσχεση ο πρώτος εγκαλούμενος βάσει της με αριθμό 40/2021 αποφάσεως, καθόσον ρητά τούτη απέρριψε το αίτημα προσωρινής εκτελεστότητας της αποφάσεως. Ακόμη, ιστορεί με τρόπο ασαφή ότι ο πρώτος εγκαλούμενος, Ανδρέας MANTZON, μεθόδευσε την απόρριψη του αιτήματός του ενώπιον του κτηματολογικού δικαστή ρόδου δια των προσκομισθέντων εγγράφων από τον Διευθυντή του Κτηματολογικού Γραφείου Ρόδου, ότι ο κτηματολογικός Δικαστής Ρόδου, Αναστάσιος Κατσαφυλλούδης, επιχείρησε να εμπλέξει τον

εγκαλούντα σε πλαστογραφία των ποσοστών της αερίνης στήλης της οριζόντιας ιδιοκτησίας του ΓΑΜΜΑ (Γ), γεγονότα που αποτέλεσαν την αφορμή για την υποβολή από μέρους του εγκαλούντος της από 6-7-2018 και με Α.Β.Μ. ΑΕ2018/103 εγκλήσεώς του στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Ρόδου, η οποία τέθηκε στο αρχείο με την υπ' αρ. 863/14-8-2019 Διάταξη του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου. Περαιτέρω, ο εγκαλών αναφέρει ότι την 06.04.2015 έτυχε σοδομισμού από το ιατρό Κωνσταντίνο Ζούγκα στην ουρολογική κλινική του Γενικού Νοσοκομείου Ρόδου, όπου πήγε για εξέταση προστάτη, περιστατικό το οποίο και κατήγγειλε στο Τμήμα Ασφάλειας Ρόδου. Συνεπεία της προαναφερόμενης καταγγελίας σχηματίστηκε η με ABM A2018/1072 δικογραφία, η οποία και αυτή αρχειοθετήθηκε δυνάμει της με αριθμό 191/05-11-2015 Διάταξης του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου. Ήθικός αυτουργός της ανωτέρω πράξης του ιατρού τυγχάνει ο πρώτος εγκαλούμενος, ο οποίος ελέγχει το νησί της Ρόδου. Περαιτέρω, αναφέρεται ότι τόσο την 06.05.2021 όσο και την 18.01.2022, ενώ πήγαινε στο Δικαστικό Μέγαρο Ρόδου ενεπλάκη σε τροχαίο ατύχημα υλικών ζημιών, των οποίων ηθικός αυτουργός είναι ο πρώτος εγκαλούμενος. Καταληκτικά, εκτός από την πράξη της ηθικής αυτουργίας στις παράνομες πράξεις των λοιπών εγκαλουμένων, ο εγκαλών ισχυρίζεται ότι οι εγκαλούμενοι τυγχάνουν εγκληματική οργάνωση, με διευθύνοντα τον πρώτο εγκαλούμενο και προβαίνουν σε κλοπές, εκβιασμούς, υπεξαιρέσεις, και απάτες μη διστάζοντας να ασκήσουν και σωματική βία προκειμένου να υφαρπάξουν περιουσίες, όπως την περιουσία του εγκαλούντος, με σκοπό την νομιμοποίηση και αξιοποίηση της αυθαίρετης ιδιοκτησίας του πρώτου εγκαλουμένου.

Από την διενεργηθείσα προκαταρκτική εξέταση κατόπιν παραγγελίας μας προέκυψε ότι ο εγκαλών για το μεγαλύτερο μέρος των αναφερόμενων στην κρισιολογούμενη έγκληση πραγματικών περιστατικών έχει υποβάλλει στο παρελθόν έτερες εγκλήσεις, το ανωτέρω άλλωστε ομολογείται και στην ίδια την υπό κρίση έγκληση, αλλά και στο από 29.05.2023 υπόμνημα του εγκαλούντος στο πλαίσιο της διενεργηθείσας προκαταρκτικής εξέτασης, όπου σε ερώτηση γιατί δεν κατέθεσε νωρίτερα έγκληση, απάντησε «*το συγκεκριμένο ερώτημα είναι ατυχές, διότι έχω καταθέσει σωρεία εγκλήσεων σε βάθος χρόνου κοντά δυο δεκαετιών, οι οποίες είθισται να απορρίπτονται ή να τίθενται στό αρχείο*». Ειδικότερα, προέκυψε ότι για μέρος των ιστορούμενων με την παρούσα έγκληση πραγματικών περιστατικών δυνάμει της από 26.05.2017 εγχειρισθείσας ενώπιον του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Ρόδου «έντονης διαμαρτυρίας (μετά επικλήσεως αιδώς)» της Ελένης Καρόφη και του

Σπανού Θωμά-Δημητρίου σχηματίστηκε η με αριθμό βιβλίου μηνύσεων Ε2017/282 ποινική δικογραφία σε βάρος του πρώτου εγκαλουμένου, Ανδρέα MANTZON , για σύσταση και συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση, του δεύτερου εγκαλούμενου, Ιωάννη MANOYSELΗ, για βιαιοπραγίες, προπηλακισμούς και απειλές κατά το χρονικό διάστημα από 25.03.2006 έως 2010, του τρίτου εγκαλουμένου, Αχμέτ ΚΑΠΑΚΛΗ, για δολιοφθορά στο όχημα την 23.01.2007 και ψευδορκία την 27.04.2010, της τέταρτης εγκαλουμένης, Χρυσάνθης ΚΩΤΗ, για πλαστογραφίες κατά το χρονικό διάστημα 12^ο /1996 και 2^ο /1997, του έκτου εγκαλούμενου, Ευστράτιου ΚΑΡΙΚΗ, για την φερόμενη ως ψευδή κτηματολογική έρευνα που πραγματοποίησε την 24.03.2010 συνεπεία της οποίας δεν εκταμιεύτηκε δάνειο του εγκαλούντος από την τράπεζα Eurobank, και του έβδομου εγκαλουμένου, Στέφανου Στεφανίδη, διότι χειρίστηκε τρείς υποθέσεις του και τις έστρεψε εναντίον του, κατά το χρονικό διάστημα που εκτίνεται έως το 2010. Επί της με Ε2017/282 ποινικής δικογραφίας εκδόθηκε η με αριθμό 252/31-08-2018 απορριπτική Διάταξη του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Ρόδου κατ' αρ. 47ΚΠΔ και απορρίφθηκε η προαναφερόμενη έγκληση. Σημειώνεται ότι για την αξιόποινη πράξη της σύστασης εγκληματικής οργάνωσης από τον πρώτο εγκαλούμενο έχει εκδοθεί και η με αριθμό 216/21 απορριπτική Διάταξη του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Ρόδου κατ' άρθρο 51ΚΠΔ(επί της με ΑΒΜ Γ2021/4343 δικογραφίας), ενώ για τον έκτο εγκαλούμενο, Ευστράτιο ΚΑΡΙΚΗ δυνάμει της από 20-05-2014 μηνυτήριας-αναφοράς-έγκλησης του Θωμά-Δημητρίου Σπανού για τα ως άνω περιστατικά σχηματίστηκε και η με ΑΒΜ: A2014/153 ποινική δικογραφία επί της οποίας εκδόθηκε η με αριθμό 53/19-03-2015 Διάταξη του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Ρόδου δια της οποίας απορρίπτονταν αυτή, η οποία διάταξη ήτι περαιτέρω επικυρώθηκε με τη με αριθμό 8/2015 Διάταξη του Εισαγγελέα Εφετών Δωδεκανήσου. Περαιτέρω, προέκυψε ότι σε βάρος του πέμπτου εγκαλουμένου, Ιωάννη Παπαντωνίου, κατόπιν της εγχειρισθείσας στις 19.01.2017 αίτησης του Σπανού Θωμά-Δημητρίου ενώπιον του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Ρόδου σχηματίστηκε η με ΑΒΜ AE 2017/31 ποινική δικογραφία, στην οποία συσχετίστηκαν και έλαβαν ΑΒΜ το από 04.09.2019 υπόμνημα του ιδίου, η από 19.10.2015 αίτηση του ιδίου και η από 06.10.2017 εγχειρισθείσα ενώπιον του Εισαγγελέα Εφετών Δωδεκανήσου αίτηση αυτού (A2017/2486, E2015/1^E , Δ2017/19^E) για την αξιόποινη πράξη της παράβασης καθήκοντος, αναφορικά με την διενέργεια των υπ' αριθ. 3812/24-09-2008, 26328/24-11-2008, 2180/24-02-2009, 8868/24-04-2009 προγραμμάτων δημοσίου αναγκαστικού πλειστηριασμού ακίνητης

περιουσίας, η διενέργεια των οποίων κατά τους ισχυρισμούς του εγκαλούντος έγινε παράνομα και καταχρηστικά, χωρίς ο ίδιος να είναι οφειλέτης στο Ι.Κ.Α. Επί της ως άνω δικογραφίας εκδόθηκε η με αριθμό 38/26-02-2018 Διάταξη του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Ρόδου κατ' αρ. 47ΚΠΔ βάσει της οποίας απορρίφθηκε η προαναφερόμενη έγκληση. Ακόμη, θα πρέπει να σημειωθεί ότι για την πράξη της ψευδούς καταμήνυσης φερόμενη ως τελεσθείσα την 06.06.2020 από τον δεύτερο εγκαλούμενο σχηματίστηκαν οι με ABM E2020/2243, A2020/2564 και E2020/4567 συσχετισθείσες δικογραφίες και ως προς την πράξη της ψευδούς καταμήνυσης με φερόμενο δράστη τον δεύτερο εγκαλούμενο, Ιωάννη ΜΑΝΟΥΣΕΛΗ, και φερόμενο χρόνο τέλεσης την 06.06.2020, εκδόθηκε η με αριθ. πρωτ. 1151 από 09.11.2021 πράξη αναβολής κατ' αρ. 59παρ.2ΚΠΔ. Όσον αφορά την φερόμενη ως τελεσθείσα σε βάρος του εγκαλούντος πράξη σοδομισμού την 06.04.2015 από τον ιατρό Κωνσταντίνο Ζούγκα, ο οποίος δεν καταμηνύεται ρητώς, ωστόσο αναφέρεται εκτενώς στην κρισιολογούμενη έγκληση, από την διενεργηθείσα προκαταρκτική εξέταση προέκυψε ότι σχηματίστηκε η με ABM A2018/1072 ποινική δικογραφία για την αξιόποινη πράξη της προσβολής γενετήσιας αξιοπρέπειας (αρ.337ΠΚ), η οποία και αυτή αρχειοθετήθηκε δυνάμει της με αριθμό 191/05-11-2015 Διάταξης του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου κατ' αρ.47ΚΠΔ, γεγονός το όποιο, ομολογείται και στην κρισιολογούμενη έγκληση από τον ίδιο τον εγκαλούντα. Άπαντα τα ανωτέρω προκύπτουν από τη με αριθμό πρωτοκόλλου 1212 από 02.11.2023 υπηρεσιακή βεβαίωση της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Ρόδου μετά των συνημμένων πιστοποιητικών δικονομικής πορείας και αντιγράφων των διατάξεων αρχειοθέτησης. Ακόμη, κατά την διενεργηθείσα προκαταρκτική εξέταση ζητήθηκε από τον εγκαλούντα όπως προσδιορίσει επακριβώς αυτά που καταγγέλλει κατά τόπο, χρόνο και λοιπές περιστάσεις και να προτείνει μάρτυρες προς απόδειξη των ισχυρισμών του, ωστόσο ο εγκαλών αρκέστηκε στο να αναφέρει ότι όσα εκτίθενται στην από 31.03.2023 εγχειρισμένη έγκληση του είναι απολύτως τοπικά και χρονικά ορισμένα και έχουν συνάφεια και αιτιώδη σύνδεσμο το αυθαίρετο και κατά το ίμισυ κατεδαφιστέο κτίριο του Ανδρέα Φραγκίσκου Μαντζον (βλ. το από 29.05.2023 υπόμνημα του στην Πταισματοδίκη Ρόδου), ενώ δεν πρότεινε κανένα μάρτυρα για τα όσα καταγγέλλει, ωστόσο προσκόμισε πληθώρα εγγράφων, τα οποία, κατά τον εγκαλούντα, επιρρωνύουν τους ισχυρισμούς του. Εξάλλου, προκειμένου να γίνουν αντιληπτά τα όσα καταγγέλλονται καλέσαμε σε εξηγήσεις τους εγκαλουμένους, οι οποίοι αρνήθηκαν την τέλεση οποιασδήποτε αξιόποινης πράξης από μέρους τους, ενώ

κάποιοι από αυτούς επισήμαναν το γεγονός ότι για τα καταγγελλόμενα –στο μέτρο που γίνονται αυτά αντιληπτά – υφίσταται (οιονεί) δεδικασμένο, καθόσον τα καταγγελλόμενα έχουν καταγγελθεί και κριθεί και στο παρελθόν. Ακόμη, παρέχοντας τις εξηγήσεις τους και κατά την άσκηση των υπερασπιστικών τους δικαιωμάτων ο πρώτος εγκαλούμενος, Ανδρέας MANTZON, σημείωσε την αβασιμότητα των καταγγελλούμενων, ο έβδομος εγκαλούμενος, Στέφανος ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ, σημείωσε ότι όσα του αποδίδει ο καταγγέλλων εδώ και χρόνια έχουν κριθεί, τυγχάνουν συκοφαντικά και ψευδείς καταγγελίες, τις οποίες επαναλαμβάνει και επί μακρό χρονικό διάστημα τον ταλαιπωρεί, αυτός ήταν άλλωστε ο λόγος που ο ίδιος είχε αιτηθεί από τον Εισαγγελέα Εφετών Δωδεκανήσου να ερευνηθούν οι νόμιμες προϋποθέσεις για την χορήγηση στον εγκαλούντα νομικής βοήθειας, η τέταρτη εγκαλουμένη, Χρυσάνθη ΚΩΤΗ, προέβαλε ισχυρισμό παραγραφής, δεδικασμένου – κατ' ορθότερη εκτίμηση οιονεί δεδικασμένου-αλλά και αοριστίας, σημείωσε ότι έχει δικαιωθεί και στα πολιτικά δικαστήρια, ενώ για το αδίκημα της ψευδούς καταμήνυσης που της αποδίδεται από τον εγκαλούντα προέβαλε την υποχρέωση αυτής πηγάζουσα από τον Κώδικα Συμβολαιογράφων, ο πέμπτος εγκαλούμενος, Ιωάννης ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ, και ο έκτος εγκαλούμενος, Ευστράτιος ΚΑΡΙΚΗΣ, σημείωσαν την νομιμότητα εκτέλεσης των ενεργειών τους, ενώ ο τρίτος εγκαλούμενος, AXMET ΚΑΠΑΚΛΗΣ, επισήμανε ιδίως την αοριστία της υπό κρίση εγκλήσεως, αρνούμενος το μείζον μέρος αυτής. Ο εγκαλών, μετά τις δοθείσες εξηγήσεις των εγκαλουμένων στο πλαίσιο της παρούσας προκαταρκτικής εξέτασης, κατέθεσε συμπληρωματικό υπόμνημα προς σχολιασμό αυτών. Αναλυτικότερα, κατά συμπύκνωση του περιεχομένου αυτού και στο μέτρο που είναι δεκτικό δικαστικής εκτιμήσεως επαναφέρει κατά το μείζον μέρος του όσα αναφέρει και στην κρισιολογούμενη έγκληση του και ιστορεί την αστική του διαμάχη με τον πρώτο εγκαλούμενο και τις εκδοθείσες αποφάσεις, οι οποίες είναι αρνητικές για αυτόν και καταδεικνύουν, κατά την κρίση του εγκαλούντος, τον έλεγχο του αντιδίκου του και πρώτου εγκαλούμενου, Ανδρέα MANTZON, στον χώρο της Δικαιοσύνης. Ακόμη, αναφέρει ότι ο πρώτος εγκαλούμενος ως αρχηγός εγκληματικής οργάνωσης ελέγχει και τις δικαστικές και εισαγγελικές αρχές αφήνοντας αιχμές και κατά του Εισαγγελέα Εφετών Αθηνών Γεωργίου Οικονόμου και τις προσπάθειας του τελευταίου ομού με τον πρώτο εγκαλούμενο να τον οδηγήσουν στην Ψυχιατρική Κλινική της Ρόδου κατά τη διαδικασία της ακούσιας νοσηλείας. Στο σημείο αυτό δέον να επισημανθεί ότι, όπως προέκυψε, για τα προαναφερθέντα σε βάρος του

ανωτέρω εισαγγελικού λειτουργού δυνάμει των από 15.03.2022, 09.06.2022 και 21.07.2022 αναφορών του εγκαλούντος σχηματίστηκε η με ΑΒΜ Α2022/970 ποινική δικογραφία, επί της οποίας εκδόθηκε η με αριθμό 204/2022 απορριπτική Διάταξη του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Ρόδου κατ' αρ.51ΚΠΔ επικυρωθείσας τούτης από τη με αριθμό 22/22 Διάταξη του Εισαγγελέα Εφετών Δωδεκανήσου. Εξάλλου, η τελευταία διάταξη ήταν και η αφορμή κατάθεσης της παρούσας εγκλήσεως δοθέντος ότι η προαναφερόμενη δικογραφία αφορούσε τον Εισαγγελέα Εφετών Αθηνών, Γεώργιο Οικονόμου, και όχι τον Ανδρέα MANTZON και κατά του οποίου στρεφόταν ο εγκαλών στο κείμενο της υπ' αριθ. 15 από 12.10.2022 προσφυγής του και για τον λόγο αυτό τα αφορώντα τον Ανδρέα MANTZON δεν μπορούσαν να τύχουν αντικείμενο κρίσης στο πλαίσιο της προσφυγής (βλ. για τα ανωτέρω το με αριθμό πρωτοκόλλου 1212 από 02.11.2023 πιστοποιητικό δικονομικής πορείας της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Ρόδου με τα συνημμένα σε αυτό έγγραφα και συγκεκριμένα την υπ' αρ. 22/22 Διάταξη του Εισαγγελέα Εφετών Δωδεκανήσου και την με αριθμό 204/2022 απορριπτική Διάταξη του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Ρόδου κατ' αρ.51ΚΠΔ και το από 29.05.2023 υπόμνημα του εγκαλούντος).

Με βάση τα προεκτεθέντα, όμως, σε συνδυασμό με τα διαλαμβανόμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας **1)** όσον αφορά τον δεύτερο εγκαλούμενο, Ιωάννη ΜΑΝΟΥΣΕΛΗ: αναφορικά με τις καταγγελλόμενες πράξεις της κλοπής(αρ. 372ΠΚ), της απειλής(αρ.333ΠΚ), της εξύβρισης(άρ.361ΠΚ), της σωματικής βλάβης (άρ.308ΠΚ), της εικβίασης (αρ.385ΠΚ) και της συκοφαντικής δυσφήμησης (αρ. 363ΠΚ), φερόμενες ως τελεσθείσες κατά το χρονικό διάστημα 2006-2009, και αληθή υποτιθέμενα τα ανωτέρω η υπό κρίση έγκληση τυγχάνει νομικά αβάσιμη ένεκα του λόγου ότι τα προαναφερόμενα αδικήματα τυγχάνουν πλημμελήματα και από τον χρόνο τέλεσης αυτών έως και τον χρόνο υποβολής της εγκλήσεως, ήτοι 31.03.2023, έχει παρέλθει πενταετία, χωρίς να έχει λάβει χώρα αναστολή παραγραφής κατ' αρ. 113ΠΚ και συνακόλουθα έχει εξαλειφθεί ο αξιόποινος χαρακτήρας αυτών λόγω παραγραφής. Εξάλλου, όλως επικουρικώς τυγχάνει νομικά αβάσιμη και για το λόγο ότι για τις ανωτέρω πράξεις έχει ήδη εκδοθεί η με αριθμό 252/2018 Διάταξη του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου κατ' αρ. 47ΚΠΔ και συνακόλουθα υφίσταται οιονεί δεδικασμένο κατ' αρ.57ΚΠΔ, ενώ για την αναφερόμενη πράξη της εικβίασης με φερόμενο χρόνο τέλεσης την 31.10.2006 ασκήθηκε ποινική δίωξη και επιβλήθηκε ποινή στον δεύτερο εγκαλούμενο, όπως ομολογείται στην κρισιολογούμενη έγκληση, και συνακόλουθα υφίσταται δεδικασμένο κατ' αρ. 57ΚΠΔ. Ακόμη, νομικά αβάσιμη

λόγω εκκρεμοδικίας κατ' αρ. 57ΚΠΔ τυγχάνει η υπό κρίση έγκληση και αναφορικά με την πράξη της ψευδούς καταμήνυσης (άρ. 229ΠΚ) φερόμενη ως τελεσθείσα την 06.06.2020 από τον δεύτερο εγκαλούμενο δοθέντος ότι ύστερα από την υποβολή της από 12.06.2020 εγκλήσεως του εγκαλούντος σε βάρος του-όπως ομολογεί και ο ίδιος στην υπό κρίση έγκληση- εκδόθηκε η με αριθ. πρωτ. 1151/09-11-2021 πράξη αναβολής κατ' αρ.59παρ.2 ΚΠΔ, **2) όσον αφορά τον τρίτο εγκαλούμενο, Αχμέτ ΚΑΠΑΚΛΗ**, αναφορικά με την αξιόποινη πράξη της φθοράς ξένης ιδιοκτησίας φερόμενη ως τελεσθείσα την 23.01.2007 και την πράξη της ψευδορκίας φερόμενη ως τελεσθείσα το έτος 2010, και αληθή υποτιθέμενα τα διαλαμβανόμενα στην κρισιολογούμενη έγκληση περιστατικά η υπό κρίση έγκληση ως προς τις πράξεις αυτές τυγχάνει νομικά αβάσιμη ένεκα του λόγου ότι τα προαναφερόμενα αδικήματα τυγχάνουν πλημμελήματα και από τον χρόνο τέλεσης αυτών έως και τον χρόνο υποβολής της εγκλήσεως, ήτοι 31.03.2023, έχει παρέλθει πενταετία, χωρίς να έχει λάβει χώρα αναστολή παραγραφής κατ' αρ. 113ΠΚ και συνακόλουθα έχει εξαλειφθεί ο αξιόποινος χαρακτήρας αυτών λόγω παραγραφής. Εξάλλου, όλως επικουρικώς τυγχάνει νομικά αβάσιμη και για το λόγο ότι για τις ανωτέρω πράξεις έχει ήδη εκδοθεί η με αριθμό 252/2018 απορριπτική Διάταξη του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Ρόδου κατ' αρ. 47ΚΠΔ και συνακόλουθα υφίσταται οιονεί δεδικασμένο κατ' αρ. 57ΚΠΔ, **3) όσον αφορά την τέταρτη εγκαλούμενη, Χρυσάνθη ΚΩΤΗ**, αναφορικά με τις καταγγελλόμενες πράξεις της πλαστογραφίας με χρόνο τέλεσης τα έτη 1996-1997, αλλά και την πράξη της ψευδούς καταμήνυσης φερόμενη ως τελεσθείσα το έτος 2009, ήτοι όταν καταμήνυσε τον εγκαλούντα για την αξιόποινη πράξη της υπεξαγωγής εγγράφων, και αληθή υποτιθέμενα τα διαλαμβανόμενα στην κρισιολογούμενη έγκληση περιστατικά, η υπό κρίση έγκληση τυγχάνει νομικά αβάσιμη ένεκα του λόγου ότι τα προαναφερόμενα αδικήματα τυγχάνουν πλημμελήματα και από τον χρόνο τέλεσης αυτών έως και τον χρόνο υποβολής της εγκλήσεως, ήτοι 31.03.2023, έχει παρέλθει πενταετία, χωρίς να έχει λάβει χώρα αναστολή παραγραφής κατ' αρ. 113ΠΚ και συνακόλουθα έχει εξαλειφθεί ο αξιόποινος χαρακτήρας αυτών λόγω παραγραφής. Εξάλλου, ακόμη και εάν υποτεθεί ότι οι προαναφερόμενες πλαστογραφίες φέρουν χαρακτήρα κακουργήματος, πάλι, τα αδικήματα αυτά έχουν ήδη υποπέσει σε παραγραφή, αφού έχει παρέλθει 15ετία από τον χρόνο τέλεσης αυτών μέχρι και τον χρόνο υποβολής της εγκλήσεως, χωρίς να έχει λάβει χώρα αναστολή παραγραφής κατ' αρ. 113ΠΚ. Επικουρικά, όμως, η υπό κρίση έγκληση ως προς το αδίκημα της πλαστογραφίας τυγχάνει νομικά

αβάσιμη ένεκα του λόγου ότι για τις ανωτέρω πράξεις έχει ήδη εκδοθεί η με αριθμό 252/2018 απορριπτική Διάταξη του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Ρόδου κατ' αρ. 47ΚΠΔ και συνακόλουθα υφίσταται και οιονεί δεδικασμένο κατ' αρ. 57 ΚΠΔ. Εξάλλου, ακόμη και εάν υποτεθεί ότι η τρίτη εγκαλουμένη ήταν αυτή που τέλεσε την πράξη της υπεξαγωγής εγγράφου, όπως υπονοείται στην υπό κρίση έγκληση, η πράξη αυτή φέρεται τελεσθείσα το έτος 2009 και συνακόλουθα και ως προς την πράξη αυτή η υπό κρίση έγκληση τυγχάνει νομικά αβάσιμη ένεκα του λόγου ότι το προαναφερόμενο αδίκημα τυγχάνει πλημμέλημα και από τον χρόνο τέλεσης αυτού έως και τον χρόνο υποβολής της εγκλήσεως, ήτοι 31.03.2023, έχει παρέλθει πενταετία, χωρίς να έχει λάβει χώρα αναστολή παραγραφής κατ' αρ. 113ΠΚ και συνακόλουθα έχει εξαλειφθεί ο αξιόποινος χαρακτήρας αυτού λόγω παραγραφής, **4)όσον αφορά τον πέμπτο εγκαλούμενο, Ιωάννη ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ**, αναφορικά με την καταγγελλόμενη πράξη της παράβασης καθήκοντος(αρ. 259ΠΚ) ένεκα της δήθεν παράνομης διενέργειας των υπ' αριθ. 3812/24-09-2008, 26328/24-11-2008, 2180/24-02-2009, 8868/24-04-2009 προγραμμάτων δημοσίου αναγκαστικού πλειστηριασμού ακίνητης περιουσίας, η υπό κρίση έγκληση τυγχάνει νομικά αβάσιμη ένεκα του λόγου ότι η προαναφερόμενη πράξη τυγχάνει πλημμέλημα και από τον χρόνο τέλεσης αυτής έως και τον χρόνο υποβολής της εγκλήσεως, ήτοι 31.03.2023, έχει παρέλθει πενταετία, χωρίς να έχει λάβει χώρα αναστολή παραγραφής κατ' αρ. 113ΠΚ και συνακόλουθα έχει εξαλειφθεί ο αξιόποινος χαρακτήρας αυτής λόγω παραγραφής. Εξάλλου, όλως επικουρικώς τυγχάνει νομικά αβάσιμη και για το λόγο ότι για τις ανωτέρω πράξεις έχει ήδη εκδοθεί η με αριθμό 38/2018 απορριπτική Διάταξη του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Ρόδου κατ' αρ. 47ΚΠΔ και συνακόλουθα υφίσταται οιονεί δεδικασμένο κατ' αρ. 57ΚΠΔ, **5)όσον αφορά τον πέμπτο εγκαλούμενο, Ευστράτιο ΚΑΡΙΚΗ**, η υπό κρίση έγκληση τυγχάνει νομικά αβάσιμη διθέντος ότι για τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά, ήτοι της φερόμενης ως διενεργηθείσας «ψευδής κτηματολογικής έρευνας», πράξη, η οποία κατ' εγγύτερο νομικό χαρακτηρισμό θα μπορούσε να στοιχειοθετήσει το αδίκημα της απατηλής πρόκλησης βλάβης (αρ.389ΠΚ), η υπό κρίση έγκληση τυγχάνει νομικά αβάσιμη ένεκα του λόγου ότι η προαναφερόμενη πράξη τυγχάνει πλημμέλημα και από τον χρόνο τέλεσης αυτής έως και τον χρόνο υποβολής της εγκλήσεως, ήτοι 31.03.2023, έχει παρέλθει πενταετία, χωρίς να έχει λάβει χώρα αναστολή παραγραφής κατ' αρ. 113ΠΚ και συνακόλουθα έχει εξαλειφθεί ο αξιόποινος χαρακτήρας αυτής λόγω παραγραφής. Εξάλλου, σε κάθε περίπτωση για ιστορούμενα πραγματικά περιστατικά κατόπιν της από 20.05.2014

εγκλήσεως του εγκαλούντος είχε σχηματισθεί η με ΑΒΜ ΑΕ2014/153 ποινική δικογραφία επί της οποίας εκδόθηκε η με αριθμό 53/19-03-2015 απορριπτική Διάταξη της Εισαγγελέως Πλημμελειοδικών Ρόδου και η με αριθμό 8/2015 Διάταξη του Εισαγγελέα Εφετών Δωδεκανήσου, η οποία επικύρωσε την με αριθ. 53/2015 προμνησθείσα Διάταξη, και συνακόλουθα υφίσταται οιονεί δεδικασμένο κατ' αρ. 57 ΚΠΔ, **6)όσον αφορά τον έβδομο εγκαλούμενο, Στέφανο ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ,** σχετικά με τις τρείς υποθέσεις του εγκαλούντος που χειρίστηκε και τις έστρεψε εναντίον του, ακόμη και εάν υποτεθεί ότι η συμπεριφορά του πληροί την αντικειμενική υπόσταση του αδικήματος της απιστίας δικηγόρου, η ανωτέρω πράξη φέρεται τελεσθείσα κατά το έτος 2010 και δοθέντος ότι τυγχάνει πλημμέλημα και από τον χρόνο τέλεσης αυτής έως και σήμερα έχει παρέλθει πενταετία, χωρίς να έχει λάβει χώρα αναστολή παραγραφής κατ' αρ. 113ΠΚ και συνακόλουθα έχει εξαλειφθεί ο αξιόποινος χαρακτήρας αυτών λόγω παραγραφής. Εξάλλου, όλως επικουρικώς τυγχάνει νομικά αβάσιμη και για το λόγο ότι για τις ανωτέρω πράξεις έχει ήδη εκδοθεί η με αριθμό 252/2018 απορριπτική Διάταξη του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Ρόδου κατ' αρ.47ΚΠΔ και συνακόλουθα υφίσταται οιονεί δεδικασμένο κατ' αρ. 57ΚΠΔ. Περαιτέρω, αναφορικά με τα αναφερόμενα στην κρισιολογούμενη έγκληση ότι κατά την κατάθεση της από 02.08.2018 εγκλήσεως του ο ανωτέρω (έβδομος) εγκαλούμενος (ΣΤ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ) κατέθεσε ψευδώς ότι έλαβε γνώση της σε βάρος του (ενν. έβδομου εγκαλουμένου) έγκλησης σε χρόνο μεταγενέστερο από αυτόν που πραγματικά έλαβε γνώση, συνιστά ισχυρισμό που βάλλει κατά του παραδεκτού της σε βάρος του (νυν) εγκαλούντος δίωξης δοθέντος ότι ο έβδομος εγκαλούμενος ζήτησε και πέτυχε την ποινική δίωξη αυτού για το αδίκημα της συκοφαντικής δυσφήμησης από κοινού, ήτοι πράξης, η οποία διώκεται αποκλειστικώς κατ' έγκληση και προς τούτο ο έβδομος εγκαλούμενος θα έπρεπε να υποβάλλει έγκληση εντός τριάντα μηνών από τη γνώση της σε βάρος του πράξης, άλλως εξαλείφεται το αξιόποινο αυτής. Συνακόλουθα, αυτός ο ισχυρισμός αφορά το εμπρόθεσμό της από 02.08.2018(εγχειρισθείσας την 14.08.2023) εγκλήσεως του έβδομου των εγκαλουμένων και θα πρέπει να προβληθεί ενώπιον του ακροατηρίου και αφού αποδειχθεί να οδηγήσει σε παύση της ποινικής δίωξης του εγκαλούντος. Ακόμη, ο ισχυρισμός τουτος δεν θα μπορούσε να οδηγήσει στην πλήρωση της αντικειμενικής υποστάσεως του αδικήματος της ψευδούς κατάθεσης δοθέντος ότι απαιτείται το ψευδές γεγονός που κατατίθεται να έχει σχέση με την κρινόμενη υπόθεση και τα στοιχεία που συγκροτούν το έγκλημα, ούτε, όμως, και κανενός άλλου αδικήματος.

Περαιτέρω, με την κατάθεση της από 02.08.2018 (εγχειρισθείσας την 14.08.2018) εγκλήσεως ενδεχομένως υπονοείται ότι ο έβδομος εγκαλούμενος τέλεσε την πράξη της ψευδούς καταμήνυσης, αφού ο εγκαλών ισχυρίζεται ότι τα όσα διαλαμβάνονται στην από 02.08.2018(εγχειρισθείσα την 14.08.2018) έγκληση τυγχάνουν ψευδή, ωστόσο αφενός όσα εκθέτει από την ίδια την έγκληση και στο μέτρο που γίνεται αντιληπτό στο μείζον μέρος τους έχουν καταγγελθεί και κριθεί στο παρελθόν, αφετέρου εάν υποτεθεί ότι στοιχειοθετείται η προαναφερόμενη πράξη δοθέντος ότι αυτή τυγχάνει πλημμέλημα και από τον χρόνο τέλεσης της πράξης, ήτοι 14.08.2018 (χρόνος εγχείρισης) έως και τον χρόνο που ανατέθηκε το πρώτον στην υπογράφουσα ο χειρισμός της παρούσας δικογραφίας, ήτοι 10.10.2023 (βλ. την από 29.11.2023 υπηρεσιακή βεβαίωση της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Ρόδου) έχει παρέλθει πενταετία, χωρίς να έχει λάβει χώρα αναστολή παραγραφής κατ' αρ. 113ΠΚ, έχει εξαλειφθεί ο αξιόποινος χαρακτήρας αυτής λόγω παραγραφής και η υπό κρίση έγκληση τυγχάνει και ως προς το σκέλος αυτό νομικά αβάσιμη, 7) Καταληκτικά, ως προς τον πρώτο εγκαλούμενο, Ανδρέα MANTZON, αναφορικά με τις πράξεις της φερόμενης ηθικής αυτουργίας στις πράξεις των ανωτέρω λοιπών εγκαλουμένων προσώπων, η υπό κρίση έγκληση τυγχάνει νομικά βάσιμη δοθέντος ότι, ως προελέχθη αναλυτικά, έχουν ήδη υποπέσει σε παραγραφή και πρόδηλα την ίδια τύχει έχει και οιαδήποτε συμμετοχική ευθύνη σε αυτές. Εξάλλου, νομικά αβάσιμη τυγχάνει η υπό κρίση έγκληση και ως προς την αποδιδόμενη στον πρώτο εγκαλούμενο πράξη της κλοπής με φερόμενο χρόνο τέλεσης την 11.02.2010 δοθέντος ότι τυγχάνει πλημμέλημα και από τον χρόνο τέλεσης αυτής έως και τον χρόνο υποβολής της εγκλήσεως, ήτοι 31.03.2023, έχει παρέλθει πενταετία, χωρίς να έχει λάβει χώρα αναστολή παραγραφής κατ' αρ. 113ΠΚ και συνακόλουθα έχει εξαλειφθεί ο αξιόποινος χαρακτήρας της λόγω παραγραφής. Περαιτέρω, όσον αφορά τους φερόμενους ως ψευδείς ισχυρισμούς του πρώτου εγκαλουμένου στη με αριθμό κατάθεσης 254/30-10-2019 αγωγή του σε βάρος του εγκαλούντος, όσο και στην με αριθμό κατάθεσης 102/29-05-2018 αγωγή, η ως άνω συμπεριφορά δεν θα μπορούσε να οδηγήσει στην πλήρωση κανενός ποινικού αδικήματος, ούτε αυτού της ψευδούς κατάθεσης (αρ.224ΠΚ) δοθέντος ότι ο εγκαλών δεν επικαλείται για παράδειγμα ότι ο πρώτος εγκαλούμενος εξετάστηκε ως διάδικος, ενόρκως ή ανωμοτί, καταθέτοντας στοιχεία θεμελιωτικά της ιστορικής βάσης της αγωγής του, ώστε η κατάθεσή του αυτή να χρησιμεύσει ως αποδεικτικό μέσο, σύμφωνα με τα άρθρα 415-420 του ΚΠολΔικ, ούτε άλλωστε προβλέπεται από τις διατάξεις του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, κατάθεση αγωγής δια δόσεως

βεβαιωτικού όρκου από τον ενάγοντα. Ειδικότερα, ο εγκαλών αναφέρει χωρία από τις αγωγές του πρώτου εγκαλουμένου, τα οποία κατά την κρίση του διαλαμβάνουν ψευδή γεγονότα. Επιπροσθέτως, θα πρέπει να σημειωθεί ότι ούτε ενδεχομένως το αδίκημα της απάτης θα μπορούσε να στοιχειοθετήσει η ιστορούμενη συμπεριφορά, καθόσον η στοιχειοθέτηση αυτού προϋποθέτει την προσκόμιση απατηλών αποδεικτικών μέσων και δεν δύναται να στοιχειοθετηθεί με τους αγωγικούς ισχυρισμούς του διαδίκου. Περαιτέρω, αναφορικά με την συντηρητική κατάσχεση εις χείρας τρίτου δυνάμει της με αριθμό 40/2021 οριστικής απόφασης βάσει της γραμματικής διατύπωσης της διατάξεως του άρθρου 724ΚπολΔ δυνάμει της οποίας και διενεργήθηκε, όπως προκύπτει από την επισκόπηση αυτής, ο πρώτος εγκαλούμενος μπορούσε να την επιβάλει δυνάμει της οριστικής απόφασης και για το ποσό που επιδικάζει αυτή ως ασφαλιστικό μέτρο για τη διατήρηση της περιουσίας του οφειλέτη έως ότου του επιδικασθεί τελεσίδικα η απαίτηση, οπότε θα ακολουθούσε αναγκαστική εκτέλεση και συνακόλουθα η συντηρητική κατάσχεση δεν ήταν παράνομη, όπως υπονοείται στην υπό κρίση έγκληση, και ουδεμία αξιόποινη πράξη έχει τελεσθεί. Έτι περαιτέρω, αναφορικά με την κατασκευή του φερόμενου αυθαίρετου κτίσματος της γαιών Ρόδου 80^A, της παράνομης χορήγησης της υπ' αριθ. 246/1998 οικοδομικής άδειας, της παράνομης κυκλοφοριακής σύνδεσης του κτιρίου της Κ.Μ 80^A γαιών Ρόδου εν έτη 1998, της παράνομης αναθεώρησης της ισχύος της οικοδομικής άδειας την 01-08-2002, που ενδεχομένως θα μπορούσαν να στοιχειοθετήσουν τα αδικήματα της αυθαίρετης δόμησης και της παράβασης καθήκοντος, δοθέντος ότι τυγχάνουν πλημμελήματα και από τον χρόνο τέλεσης αυτών έως και σήμερα έχει παρέλθει πενταετία, χωρίς να έχει λάβει χώρα αναστολή παραγραφής κατ' αρ. 113ΠΚ έχει εξαλειφθεί ο αξιόποινος χαρακτήρας αυτών λόγω παραγραφής και η υπό κρίση έγκληση τυγχάνει και πάλι νομικά αβάσιμη. Περαιτέρω, από το σύνολο του προσκομισθέντος αποδεικτικού υλικού από τον εγκαλούντα ουδεμία εμπλοκή του πρώτου εγκαλουμένου στα δυο τροχαία υλικών ζημιών που έλαβαν χώρα διαφαίνεται, αλλά ο ισχυρισμός αυτός στηρίζεται μόνο σε κρίσεις και εκτιμήσεις του εγκαλούντος. Όσον αφορά την «υφαρπαγή» της ιδιοκτησίας του εγκαλούντος δεν κατέστη αντιληπτό πως κατέστη τούτο δυνατό καθόσον τα πραγματικά περιστατικά εκθέτονται -περιγράφονται με ένα ακατάληπτο ιστορικό από γεγονότα τρόπο, τόσο στην από 31.03.2023 έγκληση όσο και στο 14.08.2023 υπόμνημα του. Ακόμη, αναφορικά με την πράξη της σύστασης και συμμετοχής σε εγκληματική οργάνωση με σκοπό την διάπραξη διαφόρων αδικημάτων θα πρέπει η

υπό κρίση έγκληση να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμη διοθέντος ότι οι ισχυρισμοί του εγκαλούντος είναι παντελώς αόριστοι και αναπόδεικτοι και στηρίζονται σε κρίσεις και εκτιμήσεις του καταγγέλλοντος, χωρίς να προσκομίζεται οποιοδήποτε στοιχείο ικανό να ενισχύσει αυτούς, καθόσον από την επισκόπηση των σχετικών που προσκομίζει ο εγκαλών, ουδόλως αποδεικνύονται τα όσα καταγγέλλει αναφορικά με την σύσταση εγκληματικής οργανώσεως και τον έλεγχο δημόσιων υπηρεσιών. Εξάλλου, όσον αφορά το σκέλος της μεθόδευσης από τον πρώτο εγκαλούμενο για την έκδοση αρνητικών αποφάσεων για τον εγκαλούντα, πρέπει να λεχθεί ότι ο τελευταίος ουδέν πραγματικό περιστατικό εκθέτει εκ του οποίου να αποδεικνύονται οι αιτιάσεις του, παρά μόνο εκφράζει την προσωπική του κρίση και εκτίμηση ως προς τους κατά την άποψη του εξωνομικούς παράγοντες που συνετέλεσαν στη διαμόρφωση του περιεχομένου των αποφάσεων αυτών. Και τούτο διότι η εκφορά δικαιοδοτικής κρίσης, ακόμα κι αν υποτεθεί ότι αυτή είναι κατ ουσίαν εσφαλμένη, όπως ισχυρίζεται ο εγκαλών, δεν συνιστά άνευ αλλού τίνος και δη εκ μόνου του γεγονότος ότι δεν είναι συμφέρουσα για τον ηττηθέντα διάδικο, παραβίαση των διατάξεων της ποινικής νομοθεσίας, λόγος για τον οποίο προβλέπεται η δυνατότητα εξαφάνισης τους κατόπιν ασκήσεως των προβλεπόμενων ενδίκων μέσων. Καταληκτικά, θα πρέπει να σημειωθεί ότι όσον αφορά την φερόμενη ως τελεσθείσα σε βάρος του εγκαλούντος πράξη σοδομισμού από τον ιατρό Κωνσταντίνο Ζούγκα, ο οποίος δεν καταμηνύεται ρητώς, ωστόσο αναφέρεται εκτενώς στην κρισιολογούμενη έγκληση, σχηματίστηκε η με ABM A2018/1072 δικογραφία, η οποία και αυτή αρχειοθετήθηκε δυνάμει της με αριθμό 191/05-11-2015 Διάταξης του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου κατ' αρ. 47ΚΠΔ και συνακόλουθα ως προς την πράξη αυτή υφίσταται οιονεί δεδικασμένο κατ' αρ. 57ΚΠΔ και η υπό κρίση έγκληση τυγχάνει νομικά αβάσιμη, ενώ και όσον αφορά τον Εισαγγελέα, Γεώργιο Οικονόμου, για τον οποίο αναφέρει το πρώτον στο συμπληρωματικό υπόμνημα του προς σχολιασμό των ανωμοτί εξηγήσεων των εγκαλουμένων, δυνάμει των από 15.03.2022, 09.06.2022 και 21.07.2022 αναφορών του εγκαλούντος σχηματίστηκε η με ABM A2022/970 ποινική δικογραφία, επί της οποίας εκδόθηκε η με αριθμό 204/2022 Διάταξη του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Ρόδου κατ' αρ. 51ΚΠΔ επικυρωθείσας τούτης από τη με αριθμό 22/22 Διάταξη του Εισαγγελέα Εφετών Δωδεκανήσου και συνακόλουθα υφίσταται οιονεί δεδικασμένο κατ' αρ. 57ΚΠΔ.

Συνακόλουθα, με βάση τα προεκτεθέντα, η υπό κρίση έγκληση τυγχάνει πρωτίστως ως προς το μείζον μέρος της ανεπίδεκτης δικαστικής εκτιμήσεως και

δευτερευόντως ως προς τα αναλυτικώς αναφερόμενα στο σκεπτικό της παρούσας νομικά και ουσιαστικά αβάσιμη και θα πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 51παρ.2-3ΚΠΔ, ενώ τα δικαστικά έξοδα δεν θα πρέπει να επιβληθούν σε βάρος του εγκαλούντος, διότι δεν συντρέχουν, κατά την κρίση μας, οι προϋποθέσεις του άρθρου 580 παρ.4 ΚΠΔ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΥΜΕ με βάση τα αναλυτικώς διαλαμβανόμενα στο σκεπτικό της παρούσας κατ' αρ. 51παρ.2-3ΚΠΔ την από 31.03.2023 έγκληση του Θωμά -Δημητρίου ΣΠΑΝΟΥ του Χρήστου, κατοίκου Ρόδου 5^ο χλμ Λεωφόρος Ρόδου-Λίνδου κατά των α)Ανδρέα MANTZON του Φραγκίσκου, κατοίκου Ρόδου οδός Υψηλάντου αρ. 11, β) Ιωάννη ΜΑΝΟΥΣΕΛΗ του Κωνσταντίνου, κατοίκου Ρόδου οδός Μ. Μπότσαρη αρ.42, γ)Αχμέτ ΚΑΠΑΚΛΗ του Νιχάτ, κάτοικος Ρόδου 5^ο χλμ Ρόδου-Λίνδου (Ασγούρου), δ) Χρυσάνθης ΚΩΤΗ, κατοίκου Ρόδου οδός Γεωργίου Ευσταθίου αρ. 7, ε) Ιωάννη ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ του Σταματίου, κάτοικος Ρόδου οδός Μεσολογγίου αρ. 3,στ)Ευστράτιου ΚΑΡΙΚΗ του Ιωάννη, κατοίκου Ρόδου οδός Ηρώων Πολυτεχνείου αρ. 12, και η)Στέφανου ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ του Ιωάννη, κατοίκου Ρόδου οδός Αμερικής αρ. 35

ΑΠΑΛΛΑΣΣΟΥΜΕ τον εγκαλούντα της υποχρέωσης καταβολής των δικαστικών εξόδων.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΟΥΜΕ την επίδοση αντιγράφου της παρούσας στον εγκαλούντα με την υπόμνηση ότι δικαιούται σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 52 §1 ΚΠΔ, να προσφύγει κατά της παρούσας διατάξεώς μας στον αρμόδιο Εισαγγελέα Εφετών Δωδεκανήσου εντός προθεσμίας δεκαπέντε (15) ημερών από την επίδοσή της προς αυτόν.

Αντεισαγγελέας Πρωτεδικών